

Kako oblikovati povijest

-Lyndon H. LaRouche, mlađi -

- 9. lipnja 2008.-

- Hillary može još uvijek biti Predsjednica!-

Od petka, 6. lipnja, bio sam zauzet, kao što se često kaže, „podizanjem ljudi s poda“, na obim stranama Atlantika. Dok su ljudi, uključujući relativno mnogo mojih vlastitih suradnika, snažno reagirali na nasilno povlačenje kandidature vodeće prikupljačice glasova, Demokratskog Predsjedničkog kandidata, Hillary Clinton, ja sam opominjao ljude da su u krivu. Ustvari u američkoj predizbornoj kampanji došlo je krajem prošlog tjedna ne do konca već do početka procesa koji će se pokazati kao pravo nadmetanje a ta prava borba tek predstoji. Grješka koju mnogi ljudi u raznim taborima čine ishod je njihovog neshvaćanja načina kako prava povijest radi. Stoga, napisao sam veoma kratki članak naslovljen „Trenutno, samo su dva kandidata“¹, u očekivanju patetičkog, raširenog isprepletanja bijesa i očaja kod nekih vodećih ličnosti, kao i kod običnog puka.

Tipična zloćudna posljedica upliva anglo-holandskog liberalizma na umne sposobnosti većine naroda širom svijeta danas jest način kako žrtve tog upliva razmišljaju, mehanički, o značajnim povijesnim događajima: i događaji koje društvo iskusi općenito, ili pak samo čovjek pojedinac smatra posljedicom naglog udarca u tur. Mislim ovdje: „mehanički“ u smislu inače urođeno nekompetentnih, no uobičajenih metoda 'nalik na kartezijanske' u ekonomskim i srodnim načinima gospodarskih i drugih predviđanja ljudi i njihovog uobičajenog odabira masovnih medija izvještavanja danas.

Izbori nekih Predsjednika, na primjer.

Oprečno većini, povijest nije stvar koju se do(pro)živjelo. Povijest je među ostalim, ono što se vi sami spremate učiniti, ili na što nećete računati pa će se neočekivano dogoditi. Uzmite slučaj putanje planeta u Sunčevom sustavu. Kako znamo gdje planet ide? Putanju predodređuje univerzalna fizička zakonitost, zakonitost koju obično zovemo univerzalna

gravitacija. To je zakonitost koja, kao što je Albert Einstein isticao dublji smisao Keplerovog jedinstvenog otkrića, obuhvaća svemir, pa je prema tome odabir univerzalne zakonitosti čiji je djelotvorni čin nekoga, Boga ili čovjeka, uvijek predodredio našu budućnost, ne našu prošlost.²

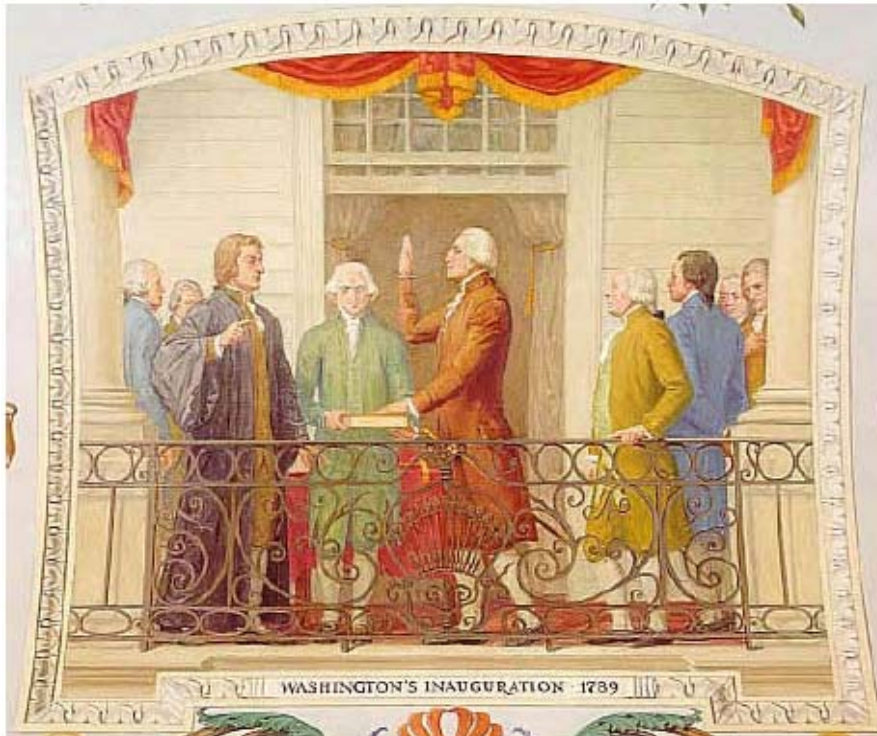
Ljudski bi napredak na bolje, kao naprimjer ekonomski napredak u fizikalnoj znanosti, bio neizbježiv kad ne biste umjesto toga odabrali put na gore.

Uzmite činjenicu da bez straha ili pretjerivanja u tome, dokazi pri ruci do sad ukazuju da tijekom nedavnih desetljeća često sam bio jedino poznato ime u kompetentnom, dugoročnom gospodarskom predviđanju u SADu i drugdje. Važna komponenta razloga za taj rasprostranjen učinak kojeg se može vidjeti na dva kontinenta ili više, je ta što su gotovo svi istaknuti ekonomski prognostičari bili neuspješni, jer su se obično čvrsto držali akademski ovjerene statističke metode, kao Galilejeve ili Descartesove, pogreške prouzrokovane statističarevom prešutnom radnom pretpostavkom da je naše društvo kavez pun majmuna, ne ljudi.

Poslije po prilici 1987. svijet je, uključujući naše SAD ušao u okolnosti, koje su sad postale faza strmoglavljenja na gore gospodarstva i kulture našeg planeta u cjelini. To je strmoglavi pad koji će, ako se nastavi, značiti ubrzanu propast fizičkih uvjeta života i stanovništva, na niže do razine bijede svjetskog pučanstva koje će samo ubrzano spasti sa sadašnje razine od oko 6 i pol milijardi ljudskih bića na ciljane niske razine maksimuma od oko 2 milijarde kao što je to zahtijevao Princ Philip, vodeći čovjek World Wildlife Fund-a [Zaklada biljnog i životinjskog svijeta], ili od više manje jedne milijarde ili manje što zahtijevaju radikalniji, današnji neo-maltuzijanci koji zaljubljeni gledaju na takozvani „Srednji vijek“.

¹ Vidi *EIR*, 13. lipnja 2008., ili na hrvatskom www.schiller-institut.de/hrvatski/Dva_kandid.htm

² Točan nužni ispravak lažnosti ugrađene u normalnu matematiku određen je koncepcijom 'analysis situs', koju je Gottfried Leibniz uveo u modernu znanost, a dalje obradio Bernhard Riemann.

Svečano ustoličenje Georgea Washingtona kao prvog Predsjednika SAdA 1789.g. na balkonu Savezne dvorane u New Yorku (freska Allyna Coxa). Ideja napretka našla je čvrsto uporište u Utemeljiteljima naše republike, u odlici optimizma čiji se odraz vidi u Proglasu Neovisnosti kao i Predgovoru Ustava. Oživljavanje takve norme vodstva hitno je potrebno u odabiru Predsjednika danas.

Ova propast se sad ubrzava i prijeti rasti, kao i sve više cijene „spot“ tržišta nafte, zastrašujućom stopom. Nju je prouzrokovala u najveću ruku politika koja zrači iz prošlog i sadašnjeg maltuzijanizma, kao i u vrijeme sotonskih H.G. Wellsa i Bertranda Russella, preko današnjih istomišljenika bivšeg američkog Potpredsjednika Al Gorea, krugova koji dijele zanos svjetonazora „zaštite okoliša“ neo-maltuzijanskog princa Philipa. Do sada, treba priznati, relativna stopa propasti prema uvjetima praktičke svjetske gladomora, mnogo je oštija, izgleda, po stopi među relativno siromašnom sloju takozvanih razvijenih država, kao što su Sjeverna Amerika i zapadna i srednja Europa, no to je tek privremeno, i to zbog sve neposrednijih posljedica dugoročne maltuzijanske strategije, zvane također „globalizacija“, koju bi se s pravom moglo nazvati politikom „Nove Kule babilonske.“ Ta politika počiva na pretpostavki da će sadašnji tekući pad i depopulacija ranijih razvijenih područja svijeta, kao u zapadnoj i srednjoj Europi i Sjevernoj Americi, kao što je bio slučaj s bivšim Sovjetskim Savezom nakon 1990., uskoro osigurati opću propast civilizacije širom svijeta, opću propast koja je sada u toku, ako neke vodeće nacije ne odluče, uskoro, promijeniti svoje sadašnje ponašanje.

Posljedice otvoreno pro-genocidne, sadašnje, neo-maltuzijanske kulturne i gospodarske politike 'World Wildlife Zaklade princa Philipa, suočuje nas s relevantnim dokazom razloga da su moja načela dugoročnih ekonomskih i srodnih predviđanja bila uspješna dok je moja takozvana konkurencija bila u krivu.

Općenito o ekonomskom prognoziranju

Naprimjer, upravo zbog te vrste prešutne grješke sadržane u pretpostavki što sam ovdje već istaknuo, tipično nekompetentni prognostičar ekonomskih kretanja ili sličnih društvenih

zbivanja, kome se svi inače dive, može se prepoznati po popularnom zahtijevanju jednostavnog odgovora „da ili ne“ od svakoga tko pravi takva predviđanja. Ista grješka nastaje kod onih koji predlažu „uzmite broj između 1 i 10“, glede rasprave o vjerojatnosti budućih razvoja događaja.

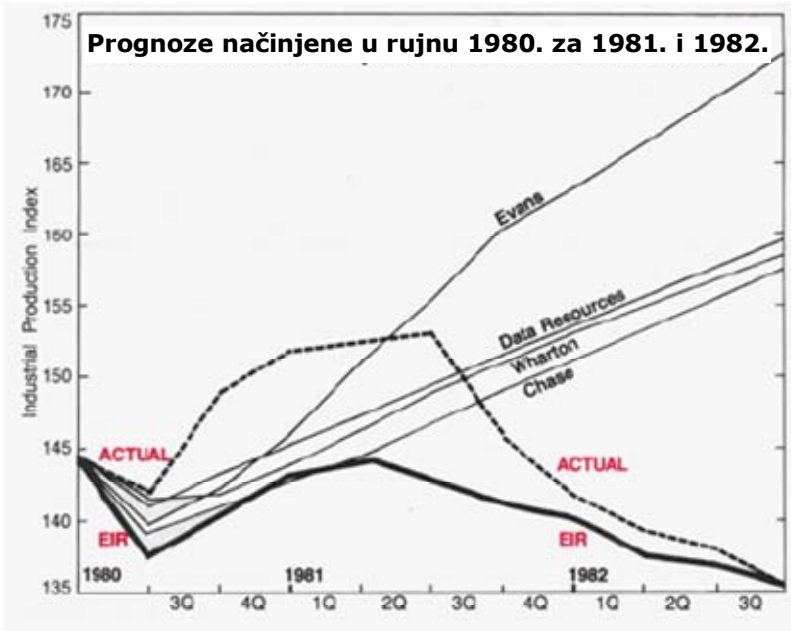
Uobičajena grješka kod raznoraznih sojeva prognostičara je njihov pokušaj izvođenja onog što vide kao budućnost iz stvarnih ili nestvarnih prošlih zbivanja. Kompetentno prognoziranje ovisi, djelomično, o znanju univerzalnih zakonitosti. Katkad to zahtijeva znanje o možebitnom uvođenju u život novo usvojenog načela ili političko/ekonomskih mjera, kao što sam to ja katkada učinio.

Stoga, tamo gdje su drugi ugledni prognostičari zabilježili neuspjeh bilo mi je katkada relativno lako predvidjeti dugoročni obrazac vjerojatnih razvoja događaja, pa tako u razdoblju od 1956. do aktualnog događaja 31. srpnja 1971., nijedan meni znani prognostičar nije mi bio ravan po uspjehu u tome. Istina, nisam predvidio točan dan tog prognoziranog događaja, no od 1965. pa dalje samo vrlo veliku vjerojatnost događaja ako okolnosti donošenja odluka onakve vrste ustraju, u vremenu negdje od kraja 1960.-ih i

PRIKAZ 1

Prognoze načinjene u rujnu 1980. za 1981. i 1982.

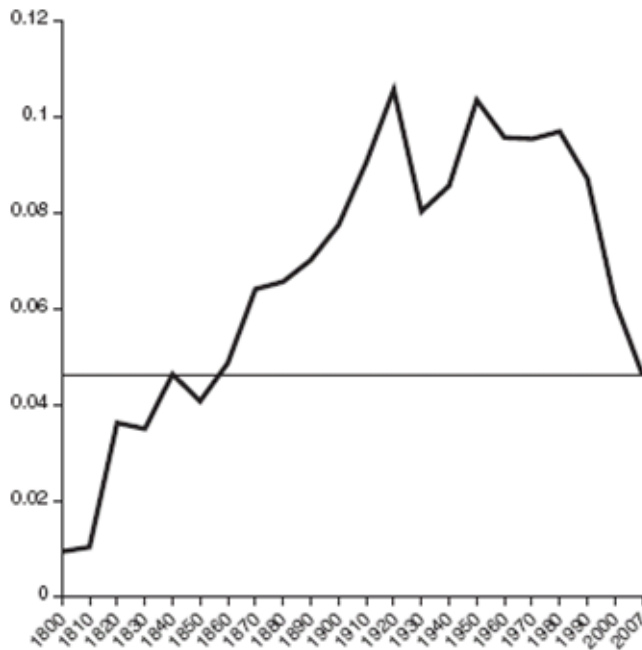
(Industrial Production Index)

LaRouche-Riemannov model u usporedbi s ekonomskim prognostičarima "Brenda X" u grafikonu iz EIR-a 1983. g.

PRIKAZ 2

Povrat na razinu iz 1860.-ih: Američki radnici u proizvodnji per capita

Sources: U.S. Bureau of Labor Statistics, Census Bureau.

početka 1970.-ih. Moje prognoze uviđale su a također i dale odrednice vrsta promjene politike koje bi odredile budući razvoj događaja, političke mjere koje sam naznačio kao smjer koji će ili dopustiti nastavak kretanja ili ga preokrenuti. Prema tome, moja predviđanja uvijek su obuhvaćala razmatranja postojanja jednog ili više alternativnih odabira političkih mjera, i to uglavnom ili mjere na kojima počiva postojeći smjer razvoja ili prikladnu zamjenu, kao što sam to radio tijekom zadnjih deset mjeseci.³

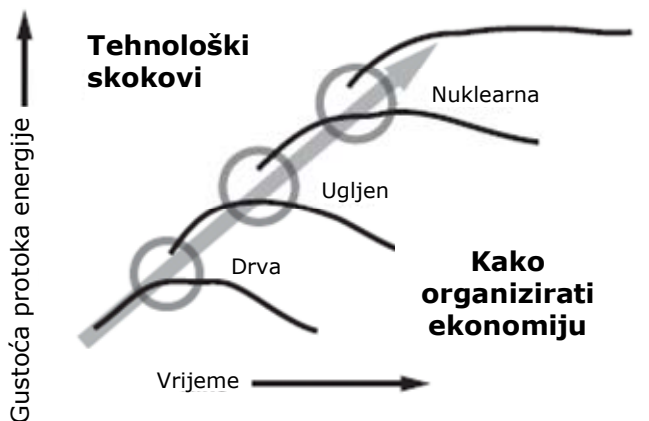
Važniji čimbenik mog uspjeha bila je moja pronicljivost, uvid u umove različitih društvenih slojeva koji su, udruženo, bili najutjecajniji u oblikovanju političkih mjera. Oni su glavni uzrok rezultata koje sam prognozirao kao vjero-

jatni ishod ako nastave prijanjati uz te oblike svog sadašnjeg ponašanja.

Među glavnim razlozima mog uspjeha, a neuspjeha većine vodećih ekonomskih prognostičara je taj što je većina profesionalnih ekonomista i njihovih mecena prognozirala krivu vrstu razvoja događaja. Oni čine ozbiljnu pogrješku prognozirajući tržišta, ne kao što to činim ja već kao što čine vladajući krugovi oblikovanja politike. Da biste bili kompetentni, bitno je prognozirati ponašanje onih, u vladi, financijama, tisku i sveučilištima, koji oblikuju političke i druge mjere koje pred-oblikuju tekuću povijest, i usmjeriti pozornost na utjecajnije osobe kod oblikovanja mjera koji će okrenuti kormilo razvoja događaja u takvom smjeru.

Naprimjer, da je Predsjednik Herbert Hoover bio ponovno izabran za Predsjednika 1932., Adolf Hitler bi sasvim sigurno pobijedio u 2. svjetskom ratu. Problem je ležao u utjecaju i politici onih koji su, kao djed Predsjednika Georgea W. Busha

³ Od vremena neposredno prije moje internetske konferencije od 25. srpnja 2007.

Source: EIRNS

mlađeg, podupirali Hitlera početkom 1930.-ih, i bili oporba nominaciji i izboru Franklina D. Roosevelta te godine.⁴ Dakle, umorstvo američkog Predsjednika McKinleyja, djelo koje je izvršio ubojica uvezen iz Europe, i preusmjeren preko prostorija Centra [za zbrinjavanje siromašnih imigranata, a korišten često i za sumnjive djelatnosti] u ulici Henry u New York Cityju. To je proizvelo naglu i duboku promjenu u krugovima koji su kontrolirali vladu SADa od vremena ustoličenja Podpredsjednika Theodorea Roosevelta za Predsjednika, sve do izbora njegovog daljnjeg rođaka Franklina Roosevelta 1932.g.

Razmislite malo o ovim primjerima koje sam upravo naveo. Konkretni problem, kojeg treba naglasiti u obradi predmeta prognoziranja ovdje, jest činjenica da su mnogi ljudi manje inteligentni nego što misle za sebe, često kao George. H.W. Bush i njegov sin, mnogo manje inteligentni nego što bi se reklo prema njihovim stečenim sveučilišnim diplomama.

Takvi bi ljudi radije zamišljali sebe sposobnim ne samo promijeniti stvari, već i da ih mijenjaju nabolje, a ne nagore. No oni se često zavaravaju na isti način kao hipotetski Predsjednik Sjedinjenih Država koji bi mogao izvijestiti da je odlučio promijeniti putanju planeta Zemlje na osnovu većine potvrđenih glasova u današnjem američkom Senatu. „Nije moguće da su stvari tako loše kao što kažete“, tvrde oni, ili „Morate se složiti s nama i vidjeti da

su postojeći problemi ne smo privremeni, već će se uskoro sve vratiti u normalu“.⁵

Naprimjer, nakon što je Predsjednik Nixon najavio da usvaja Adama Smitha i Miltona Friedmana za ekonomske svece i gurue svoje vlade, gospodarstvo SADa našlo se u stalnom, dugoročnom padu glede fizičkog prinosa i stvarne potrošnje po glavi, padu neto korisne potrošnje i proizvodnje po glavi i po četvornom kilometru zemlje. Međutim, nakon što su Nixon i drugi uporno tvrdili da je nastavak njihove politike naznačio „dobro“, oni su protumačili nastavljeno podnošenje i rastući utjecaj svojih upropaštavajućih promjena politike u 1970.-im kao dovoljan dokaz da napredak još uvijek nastavlja svoj rast, dok je ustvari neto fizički prinos i potrošnja u SADu bila u padu tijekom

čitavog razdoblja od 1969. – 2008. do sadašnjeg trenutka, i taj pad postaje brži nego ikad ranije. „Prilike idu nabolje?“ Sasvim sigurno ne, od 1. ožujka 1968. a apsolutno ne od 15. kolovoza 1971.

Nedavno broj ljudi koji govore ovako glupe stvari postaje sve manji, no još uvijek mnogi govore iste gluposti koje su govorili, na relevantnim mjestima kao što je Američki Kongres i drugdje, i to još u ljeto 2007.

Uspjeh čovjekovog spuštanja na Mjesec bio je sasvim namjeran a ne statistički događaj. No kad uzmemo u obzir promjene američke politike nakon 1967. bila je to ipak, govoreći u povijesnom smislu, privremena slavna slučajnost, dostignuće ostvareno politikom koja je, u velikoj mjeri, prestala postojati. Razvoj tehnologija, koje su omogućile posebno dostignuće spuštanja na Mjesec već je bio u nazadovanju nakon američke fiskalne godine 1967.-68. i to ubrzanom stopom u našem SADu naročito, više manje neprestano nakon tog vremena, a posebice nakon utjecaja Trilateralne komisije koji se vidio u demontiranju bitnih sigurnosnih mjera u ranim 1980.-im.

Danas, što god iščezavajući broj nekih znanstvenika ustvari zna, ekonomska činjenica stanja je da gospodarstvo SADa više ne bi moglo postići kvalitetu proizvoda koju smo tako ponosno postizali prije nego što su krajem 1960.-ih posljedice umorstva Kennedyja stupile na scenu. Da, imali smo pojedinačna poboljšanja krajem 1960.-ih i u nekim razdobljima 1970.-ih, kao naprimjer nova postrojenja, neke nove tehnologije i tako dalje, no zbog neto učinka opće dekadencije,

⁴ Tim su vremenima pripadali ljudi kao Prescott Bush i veleposlanik Joseph Kennedy, koji su pokazivali stanovitu nelagodu zbog karaktera Adolfa Hitlera, no izjasnili su svoju stvarnu sklonost, kao što je to učinio Joe Kennedy, prema Hermannu Göringu.

⁵ Donesene odluke mogu biti proizvoljne no učinci njihova provođenja nisu.

napredak je imao negativan pravac po neto učinku nakon tog vremena. Naprimjer, kakva vam je otada mirovina i zdravstvena skrb?

Vaš odabir predsjedničkog kandidata danas mogao bi vaše unuke otpremiti na put u pakao u njihovo vrijeme. Ono što odaberete trošiti zato jer vam se sviđa, ili odbijate jer vam se ne sviđa, može biti odabir koji će vas dokrajčiti.

Naprimjer: Kako gospodarstva funkcioniraju

Kompetentna vrsta sustavnog poimanja kako moderno gospodarstvo ustvari funkcionira, ili ne, traži usvajanje vrste viđenja koju sam ja usvojio za fizikalno-znanstvene metode povezane s fino razrađenom koncepcijom dinamike koju je Bernhard Riemann uveo 1854. g. i kasnije. Uzmimo relativno jednostavan primjer toga.

Naprimjer, samo održavanje stalnog standarda života općeg ljudskog pučanstva traži stupanj neto tehničkog i srodnog napretka dovoljnog za nadvladavanje posljedica nastalih jer društvo crpi najbolje odlike zaliha onih fizičkih i srodnih kulturnih resursa o kojima je ovisila određena razina života čitavog društva. Da bi se nadoknadilo neizbježno ali i nužno povećanje stanovništva svake nacije s održivom budućnosti, nužna je još veća stopa ostvarenog znanstveno-tehnološkog i kulturnog napretka, da bi se više nego nadvladala relativna ograničenja zaliha resursa prijašnjeg standarda.

Tako je to kod fizikalne znanosti i njene uloge u gospodarstvu. Isto je tako i u slučaju Klasičnih oblika umjetnosti, jer smo u stanju pratiti trag napretka glazbene polifonije od drevnih korijena kao najznačajniji slučaj, trag razvoja uporabe lidijskih modaliteta kod svih velikih glazbenika, kroz rad J.S. Bacha, Haydna, Mozarta i Beethovenovih zadnjih gudačkih kvarteta. Ili revolucija u koncepciji perspektive u slikarstvu koju je uveo Leonardo da Vinci, važan prethodnik astrofizičara Johannes Kepler. Ili kao što je veliki Klasični engleski pjesnik Percy Bysshe Shelley istaknuo u svom djelu *U obranu poezije*, ulogu razvoja jezika i spleta raznih grana umjetnosti u uvođenju razdoblja sjajnog „povećanja moći prenošenja dubokih i ljubavljivo prožetih koncepcija čovjeka i prirode“.

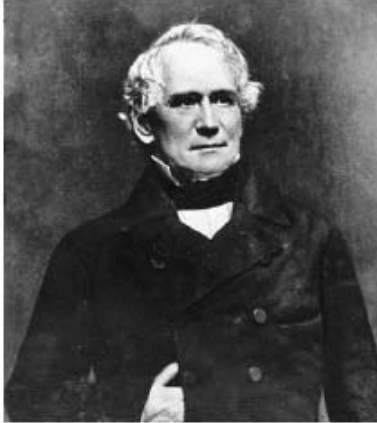
Predsjednik John F. Kennedy vrši pregled svemirske kapsule Friendship 7 iz projekta Mercury, 23. velj. 1962. Iza njega je astronaut John Glenn mlađi, koji je u kapsuli 3 puta preletio oko Zemlje—prvi Amerikanac koji je išao u orbitu Zemlje.

Napredak nije prepušten odabiru. On je beskrajni imperativ svakog civiliziranog čovječanstva.

Svi ovi bitni sastojci napretka potrebni su da bi se društvo održalo i spriječilo da ne utone u trulež zbog postepenog gubitka talenta, pa zato moramo djelovati na cjelokupno društvo na doslovno dinamički način, kao što su se Klasični Grci, i kao što su se Gottfried Leibniz, Bernhard Riemann, Max Planck i Albert Einstein borili za znanstveni napredak a protiv dekadencije modernih empiričara i pozitivista, koji su današnji sljedbenici srednjovjekovnog iracionaliste Williama od Ockhama.

- Učinak uskrate "napretka" -

Uspon znanstvenika i državnika Benjamina Franklina, sljedbenika Winthrop-ovih i Mather-ovih iz Massachusettsa, i pensilvanijskog Johna Logana, podudara se s razdobljem poslije 1750.-ih do 1785., razdobljem renesanse znanosti i Klasične kulture širom većine globalno proširene europske civilizacije. Bilo je to razdoblje ponovnog izbijanja znanstvenih i Klasično umjetničkih dostignuća koja se podudaraju sa širenjem utjecaja sinova

Library of Congress

Library of Congress

Razdoblje nakon francuske Vladavine terora i Napoleonskih ratova bila su teška vremena za novo uspostavljenu američku Saveznu Republiku, ali domoljubi kao (s lijeva na desno) Henry C. Carey, John Quincy Adams i James Fenimore Cooper stupili su na scenu kao nužni vođe. „Upravo tim ličnostima, koje su održale svoj kurs u pogibeljnim vremenima naše republike, mi svi dugujemo često izvrgnutu izdaji no ipak dragocjenu stečevinu“ Utemeljitelja [republike], kao i onima koji su došli kasnije.

Johanna Sebastiana Bacha i takvih ličnosti u fizikalnoj znanosti i klasičnoj umjetnosti kao što je veliki matematičar Abraham Kästner rođen u Leipzigu. Ova je faza trajala, u osnovi, sve dok britansko Ministarstvo vanjskih poslova [‘Foreign Office’] nije poslalo svog agenta vojvodu Orleanskog („Philippe Égalité“) u pomoć vojvodinom suradniku Jacquesu Neckeru, čovjeku lorda Shelburnea i švicarskom bankaru, kod opsade Bastille. Bila je to opsada Bastille, čije je jedina svrha bila prisiliti Louisa XVI da postavi Neckera za Premijera Francuske.⁶ Razdoblje Jakobinskog terora i uspon Napoleona Bonaparte određuje relativni mračni vijek koji je potrajao do ozloglašenog Bečkog kongresa 1815.

Pjesnik, dramaturg i povjesničar Friedrich Schiller rekao je za Francusku revoluciju, „veliki trenutak zatekao je male ljude“. Uglavnom kroz vrijeme nakon francuske „vlдавine terora“ i napoleonskih ratova, umjetnost i politika, i u velikoj mjeri i znanost, nazadovali su u „Romantičarsku školu“ kako ju je pjesnik Heinrich Heine potkazao. Bila su to teška vremena za novo uspostavljenu američku Saveznu Republiku, ali vremena iz kojih su izašli domoljubi kao Mathew Carey i njegov sin Henry C. Carey, u skladu s američkim ličnostima u kojima su se udružile herojska uloga obuhvaćajući istovremeno državnike, diplomate obavještajce kao što su bili John Quincy Adams i James Fenimore Cooper. Upravo tim ličnostima, koje su održale svoj kurs u pogibeljnim vremenima naše republike, mi svi dugujemo

⁶ Rulja, koju je Philippe Égalité unajmio i naoružao, prihvatila je predaju čuvara i zatim ih je ubila i iskasapila nabijajući na kolac njihove iskasapljene glave i noseći blebetave idiote, koji su bili jedini preostali zatvorenici Bastille, u poznatu ludnicu, gdje su ostavljeni na skrb te ustanove.

često izvrgnutu izdaji no ipak dragocjenu stečevinu Utemeljitelja naše republike i onih koji su ustrajali u svom kursu nakon smrti ličnosti kao John Quincy Adams i Cooper.

Velika borba protiv britanskog imperijalnog ugnjetavanja engleskih kolonija Sjeverne Amerike ustvari je započela kao neposredna posljedica Pariškog mirovnog ugovora u veljači 1763.g., iz kojeg je London, koji je orkestrirao uzajamno uništenje nacija kontinentalne Europe kroz takozvani „Sedmogodišnji rat“, odatle izišao u trijumfu imajući pod svojom vlastitom dominacijom anglo-holandski liberalni, imperijalni oblik finansijskog interesa, poznatog kao lord Shelbourneova Britanska istočno indijska tvrtka, koja je sa svojom kopiladi i drugim potomcima bila jezgra stalne stranke izdaje u našim SAD sve do današnjeg dana.

Pozivam se, iako ukratko na taj dio naše povijesti ovdje, ne samo jer ta povijest agenata i izdaje među nama, upravljane iz Londona, ima jedinstveno značenje, ponovno, u ovom vremenu, pozivam se na nju iz daleko značajnijeg razloga, jer je samo utoliko ukoliko nas kao naciju vode ličnosti među nama koje kao domoljubi svoj osobni identitet nalaze u nasljeđu mnogih prijašnjih pokoljenja prije nas, i u svojoj dubokoj privrženosti staviti se u službu i usaditi poštene nakane barem za nekoliko pokoljenja nakon što smo proživjeli svoj osobni vijek.

Napredak čovječanstva a posebno naše republike, ovisi o neprekidnosti predaje poslovične luči [t.j. znanja], predaja koja premošćuje takav prolaz prošlosti u buduća vremena. Najbitnija od svih domoljubnih vrednota glede toga je ideja napretka koja je imala čvrsto uporište u radu zrelih godina

Utemeljitelja naše republike, naročito raspon razvoja u vrijeme izazovnih godina 1763. – 1789. Naš osjećaj takvog raspona vremena najjači je kad slijedimo povijest fizikalne znanosti od drevnih ljudi kao što su Pitagorejci i Platon sve do najnovijih dostignuća glede otkrića i ostvarenja tih otkrića fizičke zakonitosti. Osjećaj znanstvenog napretka, gdje on prevladava, model je norme za ideju čovjekove individualne besmrtnosti, osjećaj besmrtnosti koji ne bi mogao postojati ako nije izražen kao ljubavlju prožeta briga za relevantna dostignuća putem stvaralačkih moći uma pojedinca koje ustvari predstavljaju otkrića pravih fizičkih i usporedivih zakonitosti.

Iz istih razloga, uskrata napretka što je karakteristični primjer nedostatka istinske moralnosti kod „maltuzijanaca“ prošlih i sadašnjih vremena, kao što je princ Philip, čelni čovjek 'World Wildlife Fund-a' i njegov slugan i bivši Podpredsjednik SADA Al Gore, najveća je sad prijetnja daljnjem postojanju naše republike, točno zbog toga što poriče postojanje zakonitosti—načela—moralnosti koje ne mogu uistinu postojati bez djelotvornog osjećaja besmrtnosti svrhe smrtnog ljudskog postojanja.

Upravo je osjećaj znanstvenog i tehničkog napretka u funkcioniranju gospodarstva kroz slijed pokoljenja karakteristični izraz moralne osnove domoljubne privrženosti. Upravo proširenje tog osjećaja uloge znanstveno-tehničkog napretka spaja ciljeve fizičkog napretka u proizvodnoj moći radne snage s Klasičnim duhom umjetnosti i sprega je nutarnje žive osobe s osjećajem ličnog sudionitva u postojanju onih koji su ili živjeli u naše vrijeme s nama, ili koji su prethodili našem rođenju i slijede nas nakon što odemo s ovog svijeta.

- Stvaralaštvo kao moralnost -

Od najdrevnije povijesti za koju znamo, prevladavajuća kletva na čovječanstvo bila je doktrina čiji je tipični primjer olimpski Zeus Eshilovog Okovanog Prometeja, zabrana dopustiti nižim društvenim klasama čovječanstva pravo na znanje zakonitosti „vatre“. U praksi izraz „vatra“ ovako upotrijebljen označava nutarnje, potencijalne stvaralačke moći čovjeka pojedinca, moći po kojima se ljudski rod apsolutno razlikuje od svih nižih oblika života. „Vatra“ označava, kao što to oslikava kontrolirana nuklearna fisija u današnje vrijeme, otkriće uporabljive fizičke, ili usporedive zakonitosti, pomoću koje je čovječanstvu omogućeno povećati potencijalnu, relativnu gustoću napućenosti čovječanstva, a također i općenito povećati životni standard i životnu dob stanovništva.

Kroz čitavu povijest carstvá prema našim najboljim saznanjima kroz proučavanje povijesti načela carstva od drevnog Babilona, ili ranije, odlika većine kultura i društava bila je u kulturu utkana degradacija intelektualnog života najvećeg dijela stanovništva na politiku jednaku ideologiji zvanj „maltuzijanizam“ danas.

U ranijim oblicima imperijalizma, kao u drevnom Rimu, znanstveno-tehničke zamisli napretka potiskivale su se vješalima i bičem. U modernj Europi oblik se promijenio ali ne i učinak. Paolo Sarpi, utemeljitelj modernog europskog filozofsko-političkog liberalizma, uveo je promjenu.

Sarpi je radio na sljedeći način.

Veliki ekumenski Koncil u Firenci 1439.g. i srodno tome utemeljenje moderne europske znanosti kasnije od strane kardinala Nikole Kuzanskog, dovelo je do uspostave prvih modernih država nacija prvo pod Lujem XI Francuske i zatim Henryjem VII Engleske. Stara mletačka stranka, koja se privremeno našla u neprilikama zbog Renesanse iz sredine 15. stoljeća, uzvratila je udarac preko Habsburgovaca takvim metodama kao što je jačanje Inkvizicije pod španjolskim Tomasom de Torquemadom. Torquemadin čin masovnih ubojstava, prethodeći Adolfu Hitleru kasnije, a tipičan primjer bilo je istjerivanje židova iz Španjolske, započeo je razdoblje vjerskih ratova diljem Europe, koji su se nastavili od 1492. sve do Vestfalskog mirovnog ugovora 1648.

Usred epidemijskih vjerskih ratova 16. stoljeća, Mlečanin Paolo Sarpi shvatio je da je habsburška politika, koja se služila pro-aristotelovskim metodama inkvizicije, bila osuđena na neuspjeh zbog čimbenika razvoja gradova oslobođenih okova takvim izražajima kao što je Koncil 1439. i Kuzino pokretanje moderne znanosti, gdje je najvažniju ulogu igrala tehnika razvijena u gradovima i njihovoj okolici kao što je to opisao Nicolo Macchiavelli.

Sarpi nije imao nikakve ljubavi za znanost, a to potvrđuje njegovo poticanje oživljavanja srednjvjekovnog iracionaliste Williama od Ockhama. No shvatio je da mletačka vrsta financijskih interesa i moći ne bi mogla uspjeti ako se ne prilagodi određenoj dozi tehničkih i srodnih inovacija. Sarpijeva naklonost prema Ockhamu imala je u cjelini korijene u njegovoj mržnji prema znanosti kao takovoj. Glede toga, Sarpijev utjecaj proizveo je politiku i praksu koju danas znamo kao vrstu iracionalizma glede znanosti kao takove a zove se anglo-holandski liberalizam.

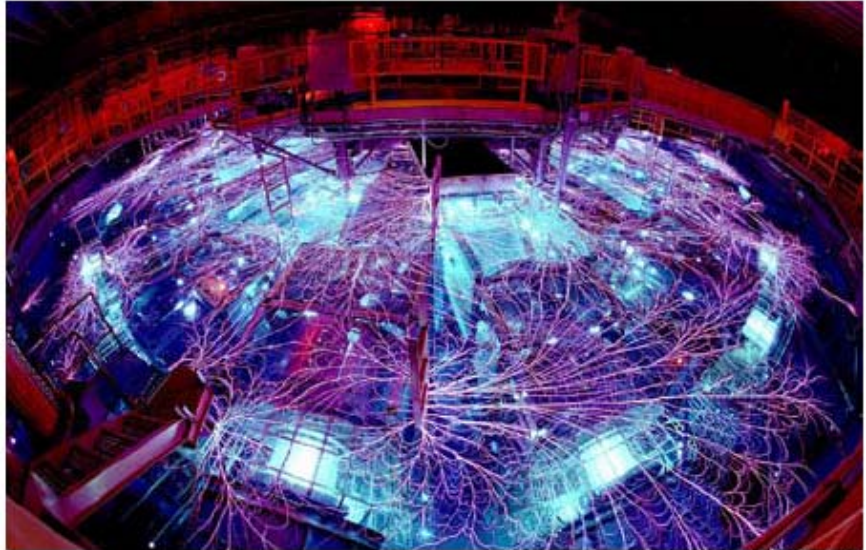
Pod liberalizmom, matematički recepti, korišteni kao zamjena za pojmove znanstvene zakonitosti, često su dopušteni (osim u slučaju tvrdokornih maltuzijanskih fanatika koji su stupili na scenu poslije 1968.), no zakonitosti znanosti Nikole Kuzanskog, Leonarda da Vinci, Johanna Keplera, Pierrea de Fermata i Gottfrieda Leibniza ili nailaze na 'pristup zabranjen' ili ih se sofističkim „pojašnjenjima“ učini bezazlenim za liberalnu ideološku 'popularnu' stvar.

Ovo nije nešto što ima samo usko znanstven značenje. To je pitanje ljudske slobode biti uistinu ljudsko biće. To jest, njegovanje razvoja onih stvaralačkih umnih moći, koje su bit razlike ljudskog bića od životinja. To je isti izražaj stvaralačkih umnih moći povezanih s istinskim Klasičnim oblicima umjetnosti i političkim institucijama. Istinska sloboda biti istinsko ljudsko biće, nije pitanje novca, sloboda ne pada s neba kao mana (ili novac) na ljude ropskog uma koji stoje i čekaju. Sloboda u smislu Klasične primjene i znanja umjetnosti i znanosti, mora izbiti kao blistava mlada stabljika, iz uma i primijenjenih društvenih odnosa ljudi.

Iako je izraz takve ljudske slobode moralno pravo i obveza primjene svakog pojedinca društva, kao sve dobre stvari u životu, ona se mora zaraditi, a ne biti dar kao što prolaznik zbog svoje loše savjesti pruža simbolični dar siromašnim prošnjacima.

Izvor dara kulture je povijesni. Prikupljanje otkrića istinskih oblika izraza znanstvenih i Klasičnih umjetničkih zakonitosti (načela) od pokoljenja do pokoljenja, unutar kultura i preko njihovih granica, djeluje kao bavljenje poslom temeljnog napretka u otkriću univerzalnih fizičkih zakonitosti, i besmrtno je vrelo dobrote koje jedno pokoljenje mora proslijediti novom pokoljenju i osobama drugih nacija i naroda, slobodno kao da se uvijek radi o našoj vlastitoj [naciji].

Bitna stvar načela ovdje jest potreba ljubiti čovječanstvo i njegove pojedince zbog onog što bi mogli postati, stranca isto kao i djecu i mladež vlastitog plemena. Baš ta odlika optimizma, kojeg dijele među sobom ne samo američki borci za slobodu koji su se protivili britanskom ugnjetavanju u razdoblju od 1763. – 1789., već engleski, američki i francuski vršnjaci

Sandia Laboratory/Randy Montoya

Prometejeva „vatra“: Ovdje Z stroj laboratorija Sandia, najmoćniji svjetski izvor röntgenskih zraka koristi se na područjima kao što je razvoj termonuklearne fuzijske energije—energetski izvor budućnosti. Samoprovani Olimpijci uvijek su mrzili razvoj tehnike kao opasnost svojoj društvenoj kontroli.

njemačkog Klasicizma Haydna, Mozarta, Beethovena, Kästnera, Lessinga, Mendelssohna [Felixsa] i Friedricha Schillera. To, čiji se odjek može vidjeti u Proglasu Neovisnosti iz 1776. g. i Predgovoru Američkog saveznog ustava, bio je i ostaje znak Ideje napretka ljudi diljem čitavog planeta danas.

Klasična zamisao europske kulture općenito, naspram Romantičara i drugih populariziranih perverzija, predstavlja uopćenje, i potpuniji izraz, načela slobode čiji su izraz bili drevni Pitagorejci i Platon, te veliki ekumenski Koncil u Firenci, Kepler, Fermat i Leibniz, i oni koji ih još i danas slijede.

Fizičke dobrobiti znanstvenog i tehničkog napretka su neophodne, no moralna se odlika šireg kulturnog razvoja ljudi koji imaju koristi od znanosti, mora objediniti s istinskom znanosti kao istiniti, zajednički cilj ljudske znanosti i Klasične umjetnosti.

- Nema granica rasta -

Veličajna koncepcija o kojoj sve ove željene odlike istinske ljudske slobode ovise, sadrži zamisao samog sebe i drugih osoba kao besmrtnih u određenom smislu poradi trajne nakane svog i njihovog poslanja u smrtnom životu. Iako će većina zadaće, koju svako pokoljenje i nacija moraju usvojiti kao svoju vlastitu, u svoje vlastito vrijeme, sigurno pokrivati nužnost poboljšanja prilika tekućeg vremena, kao što je slučaj sada, bitni je motiv rada svakog od mnogih uzastopnih pokoljenja

veličajna koncepcija besmrtnosti individualnog ljudskog uma, kao duše koja nastanjuje smrtno ljudsko tijelo. Prema tome upravo se besmrtnost onog što se prenese u obliku bitnih ideja doprinosi ljudskog roda i individualne suverene nacije do najdaljeg zamislivog dosega budućih posljedica koje su stalno sve bolje, mora prepoznati kao najbitniji samointeres ljudske individualne ličnosti a ona je u određenom smislu besmrtna.

Baš predanost toj besmrtnoj zadaći i cilju jedini je istinski znanstveni ispit onog što bi se trebalo smatrati moralnošću. I baš to uvjerenje neke

vođe čini dobrima kao i jakima, a njegov nedostatak slabi volju činiti dobro, i sve ono što je potrebno da bi se pridonijelo tom cilju u ograničenom vremenu koje je svakom dodijeljeno za životni vijek.

Isto načelo služi kao potrebna norma vodstva naše republike. Veoma je hitno da povratimo taj pojam vodstva u ovoj teškoj krizi koja pritišće svijet danas. Takav mora biti odabir sastava Predsjedništva naše republike pod uvjetima ozbiljne pogibelji koja prijeti cijelom čovječanstvu sada.